

Belønningen for tjeneste

***"Menneskesønnen kom ikke for at blive tjent,
men for at tjene og give sit liv som
genløsningsbetaling for mange."
Markus 10:45***

Det var ved at være slutningen af Jesu tjeneste. I mere end tre år havde Mesteren kaldet sine disciple og undervist dem. De var kommet til at anerkende ham som Messias, arvingen til alle Guds løfter, den, gennem hvem det messianske rige ville blive oprettet, som ville velsigne alle menneskehedens familier – både de døde og de levende. 1. Mosebog 22:18; Galaterbrevet 3:8

Mesteren havde særligt forsikret dem om, at hvis de var trofaste, skulle de sidde med ham på hans trone. (Mattæus 19:28). Han havde dog ikke fortalt dem, at hans rige ville være et åndeligt rige, og at de skulle gennemgå en "forvandling" ved den "første opstandelse", før de kunne få del i det. (1 Korinther 15:51,52; Åbenbaringen 20:6). Han havde endnu ikke gjort det klart for dem, at der ville gå en hel tidsalder, før de kunne få del i riget, og før riget selv ville blive oprettet blandt menneskene. Men han havde antydnet alt dette. Han havde sagt: "Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når den, sandhedens ånd, kommer, ... skal den fortælle jer det, der skal komme." Johannes 16:12,13

Jesus begyndte dog at fortælle disciplene en del af de nyheder, som var nødvendige for dem at vide og forstå, for at de ikke skulle blive helt overvældede og

modløse. Han fortalte dem, at han skulle op til Jerusalem, hvor han ville lide meget og blive dræbt. Peter, der altid var modig, pådrog sig denne gang en alvorlig irttesættelse. Han forsøgte at korrigere Mesteren. "Aldrig, Herre! sagde han. Det vil aldrig ske for dig!" Peter troede, at Jesus var Israels Messias, og at han var ved at oprette sit rige. Det var utænkeligt for ham, at Herren skulle blive dræbt. Jesus irttesatte imidlertid Peter og sagde: "Gå bag mig, Satan! Du er en forargelse for mig, for du tænker ikke på det, der er Guds, men på det, der er menneskers." Mattæus 16:21-23

I samme lektion sagde Jesus også, at han "ville opstå igen på den tredje dag" (Mattæus 16:21). Men fordi disciplene ikke kunne begribe tanken om, at Jesus skulle dø, må disse tilføjede ord også have virket som en "mørk udtalelse" fra Mesteren, der forekom dem så mystisk. De huskede måske også Jesu ord ved en anden lejlighed: "Medmindre I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I intet liv i jer." (Johannes 6:53). Dette var endnu en vanskelig udtalelse, som de ikke kunne forstå.

Der var mange lejligheder, hvor disciplene ikke kunne forstå betydningen af Mesterens ord; de virkede ofte så forskellige fra det, de havde forventet. Til deres ære havde de tilstrækkelig tro til at fortsætte med at følge Jesus, men hvordan kunne de forstå de ord, han talte? Først efter pinse fik de fuldt ud forståelse for situationen og for det, Jesus havde fortalt dem (Apostlenes Gerninger 2:1-4). Der begyndte Helligånden at gøre det guddommelige arrangement klart – at Kristi lidelser, inklusive hans legemslemmer, kirken, måtte komme først, før rigets

herlighed ville blive åbenbaret, og velsignelserne for verden ville begynde. 1 Peter 1:11

Til højre og venstre

Et andet af evangelierne fortæller os, at Jakob og Johannes' mor kom med dem og fremsatte deres bøn: "Giv mine to sønner lov til at sidde, den ene til din højre hånd og den anden til din venstre, i dit rige." (Mattæus 20:20,21). De troede, at tiden for at fordele rigets æresbevisninger var meget nær. Vi behøver ikke antage, at disse to kære disciple søgte de positioner, der var tættest på Mesteren, udelukkende af ambition. Vi tror snarere, at de elskede Herren meget højt og derfor mente, at de kunne sætte mere pris på nærheden til ham end måske nogle af de andre disciple. De fik da også lov til at komme tættere på ham end de fleste af de tolv. Ved flere særlige lejligheder tog Herren den samme Jakob og Johannes med sig, ligesom han gjorde med Peter. De var sammen med ham på det hellige bjerg, da Jairus' datter blev vækket til live, og i Getsemane Have (Mattæus 17:1-5; Lukas 8:41,42,49-56; Markus 14:32-34). De var loyale disciple, som Herren elskede højt.

Lad os lægge mærke til Jesu ord. Han erklærede, at selvom der ville være fremtrædende pladser i hans rige, ville de ikke blive fordelt af ham selv, men af Faderen. Han sagde: "At sidde til min højre og til min venstre er ikke min sag at give, men det vil blive givet til dem, som min Fader har forberedt det til." Mattæus 20:23

Faderen står som repræsentant for absolut retfærdighed og retfærdighed. Positioner i den himmelske fase af tusindårsriget, uanset hvilken

form de måtte antage, skal ikke gives på grundlag af ren favorisering, men på grundlag af trofasthed og kvalifikationer, og alt vil ske ved nåde. (Efeserbrevet 2:8). Herren Jesus selv vil have den højeste plads, fordi han er værdig. "Værdig er Lammet, som blev slagtet, til at modtage magt og rigdom og visdom og styrke og ære og herlighed og velsignelse." (Åbenbaringen 5:12). Ja, Faderen har givet vores Herre ære og stor herlighed og ophøjet ham til sin højre hånd. Højdepunktet i hans riges herlighed vil komme, når kirken, Kristi legeme, er fuldendt, og alle de "kaldede, udvalgte og trofaste" har modtaget den lovede "livets krone". Åbenbaringen 17:14; 2:10

Hvilket rige menes der?

I mange århundreder har der hersket forvirring blandt kristne med hensyn til det rige, som Messias så ofte nævnte, og som apostlene talte om. Der var dog ingen forvirring i begyndelsen og heller ikke i næsten to hundrede år efter Jesu tid. Den tidlige kirke forstod udmærket løftet om, at Messias ville komme en anden gang. Han ville modtage kirken i herlighed hos sig selv og oprette Guds rige med guddommelig magt til at herske over verden og underkaste alle ting Guds vilje; og de vidste, at dette messianske rige ville kræve tusind år for at fuldføre sin mission. Johannes 14:2,3; Matthæus 25:31; Åbenbaringen 20:6

Men efterhånden opstod der en teori om, at kirken på jorden skulle organiseres som Messias' rige og erobre verden før Jesu genkomst. Denne ubibelske opfattelse ændrede hele kirkens historie. Det var ikke længere forkyndelsen af evangeliet med henblik på at kalde og fuldkomme en "lille hjord", der ville have et lydhørt øre og et taknemmeligt hjerte, for at

gøre dem rede til rigets ære og herlighed. (Lukas 12:32). I stedet ændrede forløbet sig dramatisk. Derefter gik bestræbelserne ud på at erobre den verdslige magt. Intriger begyndte, falske påstande blev fremsat, og man forsøgte at få kontrol over konger og nationer. Man benyttede sig af forfølgelser, og så vidt muligt blev verdslige herskere overtalt og truet, for at kirken kunne etablere verdensherredømme.

I en periode blomstrede disse bestræbelser, men siden begyndelsen af det nittende århundrede er tanken om kirkens herredømme over jorden stort set forsvundet. I den deraf følgende forvirring har mange mistet al tro på det messianske rige, og kun få ser frem til det ved Kristi genkomst. I forvirring diskuterer nogle et åndeligt rige som blot noget, der bor i de troendes hjerter. Andre tror, at Kristi rige nu er repræsenteret i verdens store regeringer. Men de bliver endnu mere forvirrede, når de overvejer, hvorfor visse dele af Messias' rige har opbygget store hære for potentielt at føre krig mod eller ødelægge andre dele af det samme rige.

Resultatet af al denne forvirring har været, at for mange bekenkende kristne synes Bibelens lære simpelthen ikke at være konsekvent eller logisk. Ellers ville de se, at Jakob, Johannes og de andre apostle ikke kunne sidde på "tolv troner" uden at der var et herskende rige. (Mattæus 19:28). De ville også se, at riget endnu må være fremtidigt, i overensstemmelse med Herrens bøn: "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden som i himlen." (Mattæus 6:10). Når vi søger at lære mere om Guds frelsesplan og forstå den bedre, må vi studere Bibelen med ærbødighed og "undersøge skrifterne"

hver dag. (Johannes 5:39; Apostlenes Gerninger 17:11). Når vi gør det, vil vi modtage store velsignelser og indse, at Messias' herlige rige, selvom det endnu ikke er oprettet på jorden, er "nær, ja, lige for døren". Mattæus 24:33

"Er I i stand til det?"

Til de to kære disciple og deres mor, som bad om, at de måtte få en særlig plads tæt på Mesteren i riget, gjorde Jesus det klart, at enhver position i det himmelske rige krævede, at visse betingelser var opfyldt. Det var ikke nok, at de var blevet kaldet til at være disciple. Det var ikke nok, at de havde givet afkald på alt for at følge Herren, at de havde været sammen med ham, havde lært hans lære og havde tilsluttet sig den. Der måtte være noget mere; ellers kunne de måske ikke komme ind i rigets åndelige fase.

Mesteren erklærede disse betingelser og sagde: "Kan I drikke den kalk, jeg skal drikke, og blive døbt med den dåb, jeg bliver døbt med?" (Mattæus 20:22). Hvad mente han? Hvad var betydningen af "kalken" og "dåben", som Jesus henviste til, og som han sagde ikke kun gjaldt for ham selv, men også for dem, der ville være hans trofaste tilhængere?

Vi svarer, at Jesu "bæger" var det, han andre steder henviste til, da han sagde: "Skal jeg ikke drikke den bæger, som min Fader har givet mig?" (Johannes 18:11). I den guddommelige ordening havde Gud allerede fastlagt, at den, der ville blive betroet det messianske riges herlighed, ære og magt til velsignelse for verden, først måtte vise trofasthed, der var denne ære og herlighed værdig. I Jesu tilfælde betød koppen alle de oplevelser af tjeneste,

vanære, skam, offer og lidelse, som han trofast udholdt i løbet af de tre og et halvt år, han var på jorden, og som han fuldførte på Golgata, da han råbte: "Det er fuldbragt." Johannes 19:30

Som Kristi disciple må vi følge det eksempel, han har givet os, når vi gennemgår lignende oplevelser som han gjorde. Vi vil kun lykkes med at opnå medarving med Mesteren i hans riges herlighed, ære og magt, hvis vi først viser loyalitet og trofasthed med hensyn til lidelse, offer og tjeneste, mens vi følger i hans fodspor. Romerne 8:17; 2 Timoteus 2:11,12

Da Jesus talte om "den dåb, jeg skal døbes med", henviste han til sin dåb til en offerdød. Han talte igen om dette kort tid efter og sagde: "Jeg har en dåb at gennemgå, og hvilken tvang jeg er under, indtil den er fuldført!" (Lukas 12:50). Mesterens vanddåb i begyndelsen af hans tjeneste var blot et symbol på hans sande dåb. Hans nedstigning i vandet, hans begravelse i det og hans opstandelse fra det symboliserede hans nedstigning i den opofrende død og hans opstandelse derfra. Hans virkelige dåb til døden varede i tre og et halvt år, fra Jordan til Golgata. Da han råbte på korset: "Det er fuldbragt", mente han, at hans dåb til døden var fuldført. Han blev oprejst fra denne døbsdåb på den tredje dag af Faderens mægtige kraft til sin højre hånd, en position, han altid vil indtage. Efeserbrevet 1:19-22; Kolossenserbrevet 3:1; Hebræerbrevet 1:1-3

Dette var Jesu dåb. Det betød fuldstændig afkald på alle jordiske rettigheder. Nu spurgte han sine kære disciple, om de var rede og villige til at følge ham i denne grad – til at dele hans bæger af tjeneste, offer og lidelse og hans dåb til døden (Romerne 6:3-5). Kun ved trofast at følge ham kunne de håbe på at få

del i hans himmelske rige. Det samme princip gælder for alle Jesu tilhængere. Det er op til hver enkelt af os at beslutte, om vi vil drikke af hans bæger, og om vi vil dele hans dåb til døden. Kun de ydmyge og selvopofrende vil være i stand til eller villige til at gå ind i en sådan oplevelse.

Når vi anvender det foregående på de opfattelser af riget, som så mange har, kan vi med rette stille disse spørgsmål. Hvordan kan disse følelser gælde for de forskellige riger på jorden? Er det nødvendigt for jordens ledere at tage del i Kristi lidelser og offer til døden, før de kan regere? Er det gennem store vanskeligheder, at man opnår medlemskab af de jordiske institutioner, der kaldes Kristi kirke? Kræver det selvfornægtelse at komme ind i disse? Er alle, der er i dem, "begravet" med Kristus i dåben – i hans død? Deltager de alle i hans lidelser? Bestemt ikke! Kun en korrekt opfattelse af det himmelske rige passer sammen med disse forskellige udsagn. Vi må se, at det er "den dyrebare perle", som man skal opnå, og for hvilken alt andet må ofres. Mattæus 13:46

"Vi er i stand til det"

I beretningen om denne hændelse svarede disciplene Jesus: "Vi er i stand til det", det vil sige, de var villige til at påtage sig at drikke af Mesterens bæger og tage del i hans dåb. (Mattæus 20:22). De vidste ikke helt klart, hvad alt dette betød, men de var i stand til og villige til at gøre alt, hvad Jesus befalede. Således må det være med alle, der ligesom disse trofaste disciple skal være "mere end sejrende" og dele med Forløseren i den herlighed, ære og udødelighed, der er lovet hans "legems"

medlemmer, kirken. Romerne 8:37; 2:7; 1 Korinther 12:27

I den betragtede beretning svarede Jesus disciplene: "I skal drikke af min kalk og døbes med den dåb, jeg døbes med" (Mattæus 20:23). Villighed fra deres side er alt, hvad Herren med rimelighed kunne kræve af sine disciple. Ingen af os har den kraft og evne, som Jesus besad. Vi er syndere af natur. Han var »hellig, uskyldig, ubesmittet, adskilt fra syndere« (Hebræerne 7:26). Vi kan derfor kun forpligte os til at gøre det rette. Herren må tage os under sin omsorg og ind i sin skole af lidelse og erfaring. Han vil så give os de nødvendige lektioner for at bevise vores loyalitet og trofasthed, selv til døden. Hvor nådigt er det, at Gud på grund af vores svaghed som medlemmer af det faldne menneskeslægt har givet os en »barmhjertig og trofast ypperstepræst« i Frelseren (Hebræerne 2:17). Kun gennem Jesus kan vi håbe at nå det himmelske rige.

Hovedtjener – mest ærede

De andre apostle var indignerede over, at Jakob og Johannes sammen med deres mor havde fremsat et sådant ønske (Mattæus 20:24). Men hændelsen gav Jesus lejlighed til at fastlægge de retningslinjer, der skal gælde for, hvad der udgør storhed i det messianske rige. Den, der tjener andre mest med ydmyghed og kærlighed, vil derved vise Gud, at han er mere egnet til en højere plads. (Galaterne 5:13). Dette adskiller sig, som Jesus siger, fra den almindelige gang af tingene, hvor herredømme typisk ikke indebærer at tjene andre, men at blive tjent. Lukas 22:25,26

Reglen i riget vil være, at den, der tjener mest, vil have den højeste ære. Jesus selv er frem for alt en tjener over alle andre. Derfor er hans position den højeste i riget ved guddommelig udnævnelse, og andre vil rangere næst efter ham i forhold til, hvor meget de har hans ånd af kærlighed, tjeneste, lydighed og loyalitet. Til sine tilhængere sagde Mesteren: "Enhver, der vil tjene mig, må følge mig, for mine tjenere skal være, hvor jeg er. Og Faderen vil ære enhver, der tjener mig." Johannes 12:26